

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

3495 *CORRECCIÓ d'errades al Conveni per al reconeixement recíproc de punxons de proves i armes de foc portàtils i Reglament amb annexos I i II, fet a Brusel·les l'1 de setembre de 1969 («Butlletí Oficial de l'Estat» número 228, de 22 de setembre de 1973). Decisió XXVI presa per la Comissió Internacional Permanent per a la Prova d'Armes de Foc Portàtils el juny de 2000. («BOE» 45, de 21-2-2002.)*

Havent observat errades en el Conveni per al reconeixement recíproc de punxons de proves i armes de foc portàtils i Reglament amb annexos I i II, fet a Brusel·les l'1 de setembre de 1969 («Butlletí Oficial de l'Estat» número 228, de 22 de setembre de 1973). Decisió XXVI presa per la Comissió Internacional Permanent per a la Prova d'Armes de Foc Portàtils el juny de 2000, publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 25, de 29 de gener de 2002, i en el suplement en català número 4, de 16 de febrer de 2002, es procedeix a fer les rectificacions oportunes referides a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 723, primera columna, apartat XXVI-6, títol, on diu: «XXVI-6. Mediació de pressions...», ha de dir: «Mesurament de pressions».

A la pàgina 723, primera columna, apartat XXVI-6, quart paràgraf, línia 3, on diu: «La linealitat dels transductors mecanoelèctrics ... que puguin mesurar pressions fins a 200 bar, ...», ha de dir: «fins a 2.000 bar».

CAP DE L'ESTAT

3590 *LLEI 1/2002, de 21 de febrer, de coordinació de les competències de l'Estat i les comunitats autònomes en matèria de defensa de la competència. («BOE» 46, de 22-2-2002.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La sentència del Tribunal Constitucional d'11 de novembre de 1999, dictada en els recursos d'inconstitucionalitat acumulats números 2009/1989 i 2027/1989, va estimar parcialment aquests recursos i va declarar la inconstitucionalitat de la clàusula «en tot o en part del mercat nacional» continguda expressament o per remissió en els articles 4, 7, 9, 10, 11 i 25, a) i c) de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència.

Els efectes de la decisió es tradueixen en la necessitat d'establir, mitjançant una llei estatal, el marc per al desenvolupament de les competències executives de l'Estat i les comunitats autònomes que preveuen la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, i el seu desplegament reglamentari.

II

Els fonaments jurídics en els quals l'Alt Tribunal basa la decisió parteixen del reconeixement que la matèria denominada «defensa de la competència», com a tal, no està atribuïda expressament a l'Estat per la Constitució. Per tant, en la mesura que el conjunt de competències atribuïdes a l'Estat per la Constitució no ho impedeixin, pot correspondre a les comunitats autònomes en virtut dels estatuts propis.

Analitzant els estatuts d'autonomia, hi ha referències més o menys generalitzades d'atribució competencial a les comunitats autònomes en matèria de «comerç interior», la qual cosa, conforme a la doctrina establerta pel Tribunal Constitucional en la sentència abans esmentada, inclou la competència relacionada amb la «defensa de la competència», si bé es restringeix a l'àmbit executiu i és en tot cas de l'Estat la competència legislativa.

La conclusió que se'n desprèn és que les comunitats autònomes que ho han previst així en els seus estatuts tenen competències executives en relació amb el «comerç interior» i, per tant, amb la «defensa de la competència».

Amb tot, l'exercici d'aquestes competències s'ha d'harmonitzar amb la necessitat de protegir la unitat de l'economia nacional i l'exigència d'un mercat únic que permeti a l'Estat el desenvolupament de la seva competència constitucional de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica —article 149.1.13a de la Constitució— tot això amb vista a respectar la igualtat de les condicions bàsiques d'exercici de l'activitat econòmica —articles 139.1 i 149.1.1a de la Llei fonamental—. Per aquesta raó, el Tribunal Constitucional considera que no només la normació, sinó totes les activitats executives que determinin la configuració real del mercat únic d'àmbit nacional s'han d'atribuir a l'Estat, al qual corresponen, per tant, les actuacions executives en relació amb les pràctiques que puguin alterar la competència lliure en un àmbit supracomunitari o en el conjunt del mercat nacional, encara que aquests actes executius s'hagin de fer al territori de qualsevol de les comunitats autònomes.

III

D'altra banda, el Tribunal Constitucional ha imposat a l'Estat el deure d'articular els mecanismes de coordinació que garanteixin la uniformitat de la disciplina de la competència en tot el mercat nacional i, sens dubte, establir els mecanismes de connexió pertinents, sempre que siguin constitucionalment i estatutàriament correctes, i els mecanismes imprescindibles de col·laboració i informació recíproca.

IV

El fonament jurídic vuitè de la sentència reconeix la vigència dels preceptes de la Llei impugnada, malgrat que han estat declarats nuls, fins que l'Estat no fixi els punts de connexió que permetin a les comunitats autònomes exercir les competències executives que els reconeixen els seus estatuts d'autonomia. En cas contrari, es produiria un buit normatiu que atemptaria contra els interessos constitucionalment rellevants referits a la defensa de la competència.

Malgrat això, el mateix Tribunal Constitucional reconeix que la postergació en el temps dels efectes de la nul·litat declarada genera una situació anòmla i provisional que ha d'acabar com més aviat millor invocant la lleialtat constitucional que vincula l'Estat per posar-hi fi en el termini més breu.